

fødsret . . . . .“ er erstattet med: „Fremmed Mand og fremmed *ugift* Kvinde . . . . .“, medfører dette ingen Forandring i Realiteten. Lov 1898 § 2 forstås nemlig saaledes, at den ikke omfatter en Kvinde, der er født og opvokset her i Landet, men som har giftet sig før sit fyldte 19de Aar, og det er antaget i Praksis, at nævnte Lovbud, ligesom nærværende Lovforslag, omfatter Personer, der er fødte som Danske her i Landet og senere har mistet dansk Indfødsret ved Moderens Ægteskab, med vedkommendes udenlandske Fader, men stadig til det fyldte 19de Aar har bevaret deres Bopæl her i Riget.

§ 3.

Indholdet er det samme som efter Lov 1898 § 3, dog at 2det Stykke i Lovforslaget (om Børn, der legitimeres ved Forældrenes efterfølgende Ægteskab), kun omfatter *ugifte*, ikke 18-aarige Børn, medens Lov 1898 § 3, 2det Stykke taler om „Børn, forsaavidt de ere umyndige (under 18 Aar)“.

§ 4.

I de skandinaviske Udkast af November 1921 var der stor Forskel paa de danske, norske og svenske Regler, dog saaledes at forstaa, at den Gruppe af Personer, som Reglerne angik, i de 3 Udkast var den samme, nemlig de, der har erhvervet dansk Indfødsret ved Fødselen og derhos enten selv er fødte i vedkommende Land (Danmark, Norge eller Sverige) eller er Børn af Forældre, der er fødte i Landet. Denne Enhed er bevaret, men samtidig er der ved de senere stedfundne Forhandlinger skabt Enhed i de Regler, der skal gælde for de ommeldte Personer.

Den anførte Begrænsning af Kredsen af de Personer, som omfattes af Reglerne, tilsigter at styrke Sandsynligheden for, at den, som begunstiges ved den automatiske Generhvervelse af Statsborgerretten, virkelig ved Afstamning er stærkt knyttet til Riget. Efter Erfaringens Vidnesbyrd vil Personer, som er fødte i Udlandet i Ægteskab mellem dansk Fader og fremmed Moder, meget ofte vokse op uden nogen som helst Tilknytning til det Land, hvorfra Faderen stammer.

Det er efter Lovforslaget en Betingelse for den omhandlede Generhvervelse af dansk Indfødsret, at vedkommende i det Øjeblik, han tager fast Bolig her i Riget, er hjemløs i statsborgerlig Henseende eller senere, medens han endnu har saadan Bolig, bliver hjemløs. Reglerne faar herefter navnlig praktisk Betydning for hjemvendte

Amerikanere, der er blevet naturaliserede i de nordamerikanske Fristater. I Henhold til disse Staters Lovgivning skal nemlig saadanne Personer anses for at have givet Afkald paa Naturalisationen i Amerika, naar de har taget Bopæl i deres oprindelige Hjemland og boet der i 2 Aar, o: de bliver hjemløse, hvis dette ikke afbødes ved en Regel som den i nærværende Paragraf foreslaaede.

Endvidere vil Reglerne komme Personer til Gode, som — uden at have Statsborgerret i et andet Land — efter Udkastets § 9 har tabt deres Statsborgerret ved det fyldte 22de Aar, men dog har sa stærk Tilknytning til det Land, hvorfra de stammer, at de ønsker at bo dér.

De omhandlede Regler er ny, set i Forhold til den gældende Lovgivning, men er iøvrigt Udtryk for et noget lignende Princip som det, der indeholdes i Lov om Tillæg til Indfødsretten Nr. 54 af 25. Marts 1871. Det bør dog nævnes, at man baade i Teori og Praksis var tilbøjelig til at betragte Forholdet efter Loven af 1871 saaledes, at den, der var blevet Statsborger i et fremmed Land, dog var i Besiddelse af en Slags „betinget“ dansk Statsborgerret, idet denne kun var „suspendedet“, indtil visse Kendsgerninger (Hjemvenden m. v.) indtraadte. Denne Betragtningssmaaede spiller en vis Rolle med Hensyn til Spørgsmaalet om Hustruens og Børnenes statsborgerlige Forhold; det antages nemlig, at naar en dansk Mand, der var blevet Statsborger i et fremmed Land før Loven af 1898, og som saaledes ifølge Loven af 1871 ikke definitivt havde mistet sin danske Indfødsret, efter 1898 generhvervede sin „suspendede“ Indfødsret, at da ogsaa Hustruen og de efter nævnte Lovs Krafttræden fødte Børn erhverver dansk Indfødsret, afledet af Mandens, hvilket man har støttet paa Grundsætningerne i Loven af 1898. En saadan Betragtningssmaaede, hvorefter vedkommende skulde være i Besiddelse af en „betinget“, „suspendedet“ eller „hvilende“ dansk Statsborgerret, vil være uhjemlet overfor nærværende Paragraf i Lovforslaget, der heri ganske stemmer med Bestemmelserne i Loven af 1898 vedrørende Danske, der efter 1898 er blevne Statsborgere i et fremmed Land; og Spørgsmaalet om Hustruens og Børnenes Retsstilling er ordnet paa selvstændig Maade ved Lovforslagets § 6.

Ved Mødet i Kristiania i November 1923 rejste den danske Delegerede Spørgsmaal om, hvorvidt der er Trang til særlige Regler om Generhvervelse af Statsborger-